

3. Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo stwierdzając, (i) że nie może uznać, iż wnoszący odwołanie działał dobrowolnie, (ii) że Komisja była w stanie sama zarządzać projektem i (iii) że wymaga się, aby osoba powołująca się w uzasadnieniu żądania na prowadzenia cudzej sprawy bez zlecenia musi koniecznie działać bez wiedzy zastępowanego.
4. Stwierdzenia Sądu Pierwszej Instancji dotyczące zarzutów bezpodstawnego wzbogacenia i prowadzenia cudzej sprawy bez zlecenia z jednej strony i zarzutu uzasadnionych oczekiwań z drugiej strony są niespójne.
5. Uzasadnienie oddalenia skargi wnoszącego odwołanie oparte na zarzucie nieumyślnego, względnie umyślnego naruszenia zobowiązań umownych jest błędne. Sąd powołał się na brak dostatecznego uzasadnienia żądania przez wnoszącego odwołanie, podczas gdy stan faktyczny niniejszej sprawy jest oczywisty biorąc pod uwagę szczególne okoliczności, związane z wykonywaniem przez Komisję uprawnienia do windykacji zgodnie z Rozporządzeniem Finansowym.
6. Sąd Pierwszej Instancji błędnie orzekł, że (i) brak jest dowodu na okoliczność, że zapewnienia, na które powołuje się wnoszący odwołanie, zostały udzielone na spotkaniu, które odbyło się w dniu 2 października 1998 r., i (ii) że bardzo mało prawdopodobne jest, aby takie zapewnienia zostały udzielone.
7. Sąd Pierwszej Instancji błędnie orzekł, że niesporządzenie przez Komisję protokołu ze spotkania w dniu 2 października 1998 r. stanowi dowód nieformalnego charakteru tego spotkania. Orzekając w ten sposób Sąd niesłusznie nie wziął pod uwagę możliwości, że Komisja udzieliła przedmiotowych zapewnień w ten czy inny sposób. Ponadto Sąd błędnie ocenił sposób, w jaki zapewnienia zostały wypowiedziane, nie uwzględniając kontekstu, w jakim to miało miejsce, a mianowicie, że Komisja nie zobowiązała się do niczego innego jak do zapłacenia wynagrodzenia za wykonanie świadczenia zgodnie z warunkami umowy, na co Komisja dysponowała już stosownymi środkami budżetowymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 356, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège (Belgia) w dniu 5 lutego 2007 r. — Etat belge — SPF Finances przeciwko S. A. Les Vergers du Vieux Tauves

(Sprawa C-48/07)

(2007/C 82/38)

Język postępowania: francuski

Oznaczenie sądu krajowego

Cour d'appel de Liège (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Etat belge — SPF Finances

Strona pozwana: S.A. Les Vergers du Vieux Tauves

Pytanie prejudycjalne

Czy ustawa z dnia 28 grudnia 1992 r. — dokonująca zmiany treści art. 202 code des impôts sur les revenus 1992 poprzez odwołanie się do dyrektywy Rady 90/435/EWG ⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 1990 r., przewidująca wymóg posiadania przez odbiorcę dywidendy udziału w kapitale spółki, która ją wypłaciła — nie powtarzając *expressis verbis* wymogu posiadania prawa pełnej własności i zgodnie z wykładnią przedstawioną przez stronę pozwaną uznając w sposób dorozumiany posiadanie prawa użytkowania udziałów w kapitale za wystarczające do skorzystania ze zwolnienia z podatku od dywidend, jest zgodna z ww. dyrektywą dotyczącą udziału w kapitale, a konkretnie z jej art. 3, 4 i 5?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, str. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 6 lutego 2007 r. — Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding przeciwko NV Firma Feryn

(Sprawa C-54/07)

(2007/C 82/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel (Belgia).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding.

Strona pozwana: NV Firma Feryn.

Pytania prejudycjalne

- Czy bezpośrednią dyskryminację w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/43/WE (1) z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne stanowi złożone przez pracodawcę, po tym jak dał przyciągające uwagę ogłoszenie o pracy, publiczne oświadczenie o następującej treści:
- „Ja muszę spełniać oczekiwania moich klientów. Jeżeli pan/pani mi powie: »Chciał(a)bym ten konkretny produkt albo chciał(a)bym, żeby to zostało wykonane w taki czy inny sposób« i ja odpowiem: »Ja tego nie robię' ale wyślę panu/pani tych ludzi«, to odpowie mi pan/pani: »Właściwie to ja wcale tych drzwi nie potrzebuję«. W ten sposób rujnę swój własny interes. My musimy spełniać oczekiwania naszych klientów. To nie ja jestem odpowiedzialny za powstanie tego problemu w Belgii. Ja chcę żeby moja firma dobrze prosperowała i żebyśmy na końcu roku osiągnęli zysk. W jaki sposób mogę to zrealizować? Dostosowując się do życzeń klienta!”
- Czy dla stwierdzenia bezpośredniej dyskryminacji w odniesieniu do warunków zatrudnienia w charakterze pracownika najemnego wystarcza stwierdzenie, że pracodawca stosuje bezpośrednio dyskryminujące kryteria wyboru?
- Czy w ramach oceny dyskryminującego charakteru polityki zatrudnienia prowadzonej przez pracodawcę, służącej stwierdzeniu bezpośredniej dyskryminacji w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne, może zostać wzięta pod uwagę okoliczność, że spółka związana z tym pracodawcą zatrudnia wyłącznie monterów rodzimych?
- Co należy rozumieć przez „fakty z których można domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji” w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy? Jak surowo sąd krajowy musi oceniać okoliczności, które mogą prowadzić do powstania domniemania dyskryminacji?
- a) W jakim stopniu wcześniejsze przejawy dyskryminacji (podanie do wiadomości publicznej bezpośrednio dyskryminujących kryteriów wyboru pracowników w kwietniu 2005 r.) stanowią „fakty z których można domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji” w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy?
- b) Czy stwierdzona w kwietniu 2005 r. dyskryminacja (publiczne oświadczenie złożone w kwietniu 2005 r.) prowadzi następnie do powstania domniemania kontynuowania bezpośrednio dyskryminującej polityki zatrudnienia? Czy w świetle okoliczności postępowania przed sądem krajowym dla powstania domniemania (że pracodawca prowadzi i kontynuuje dyskryminującą politykę zatrudnienia), wystarcza, że zapytany w kwietniu 2005 r., czy jako pracodawca nie traktuje w ten sam sposób pracowników rodzimych i o odmiennym pochodzeniu etnicznym, a zatem czy nie jest jednak w pewnym stopniu rasistą, udzielił publicznie odpowiedzi: „Ja muszę spełniać oczekiwania moich klientów. Jeżeli pan/pani mi powie: »Chciał(a)bym ten konkretny produkt albo chciał(a)bym, żeby to zostało wykonane w taki czy inny sposób« i ja odpowiem: »Ja tego nie robię' ale wyślę panu/pani tych ludzi«, to odpowie mi pan/pani: »Właściwie to ja wcale tych drzwi nie potrzebuję«. W ten sposób rujnę swój własny interes. My musimy spełniać oczekiwania naszych klientów. To nie ja jestem odpowiedzialny za powstanie tego problemu w Belgii. Ja chcę żeby moja firma dobrze prosperowała i żebyśmy na końcu roku osiągnęli zysk. W jaki sposób mogę to zrealizować? Dostosowując się do życzeń klienta!”
- c) Czy w świetle okoliczności postępowania przed sądem krajowym wspólne oświadczenie prasowe pracodawcy i krajowej organizacji zwalczającej dyskryminację, w którym pracodawca przynajmniej w dorozumiany sposób potwierdził prowadzenie działań o charakterze dyskryminującym może prowadzić do powstania takiego domniemania?
- d) Czy okoliczność, że pracodawca nie zatrudnia żadnych monterów o odmiennym pochodzeniu etnicznym może prowadzić do powstania domniemania pośredniej dyskryminacji, jeżeli jakiś czas temu pracodawca ten miał poważne trudności z zatrudnieniem monterów i w związku z tym oświadczył publicznie, że jego klienci niechętnie współpracują z monterami o odmiennym pochodzeniu etnicznym?
- e) Czy jedna okoliczność wystarcza dla powstania domniemania dyskryminacji?
- f) Czy w świetle okoliczności postępowania przed sądem krajowym domniemanie dyskryminacji przez pracodawcę może zostać wywiedzione z okoliczności, iż związana z tym pracodawcą spółka zatrudniała wyłącznie pracowników rodzimych?
- Jak surowo sąd krajowy musi oceniać dowód przeciwny, który musi zostać przeprowadzony w przypadku powstania domniemania dyskryminacji w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy? Czy domniemanie dyskryminacji w rozumieniu art. 8 ust. 1 dyrektywy może zostać obalone przez zwykłe jednostronne oświadczenie pracodawcy w prasie, że nie podejmuje on, względnie już nie podejmuje, dyskryminujących działań i że monterzy o odmiennym pochodzeniu etnicznym są mile widziani, lub przez zwykłe oświadczenie pracodawcy, że z wyjątkiem siostrzanego przedsiębiorstwa wszystkie wolne stanowiska monterów są zajęte, lub też przez oświadczenie, że zatrudnił tunezyjską sprzątaczkę, czy też w świetle okoliczności postępowania przed sądem krajowym domniemanie to może zostać obalone wyłącznie przez okoliczność, że monterzy o odmiennym pochodzeniu etnicznym faktycznie są zatrudniani lub też, że obietnice złożone we wspólnym oświadczeniu prasowym zostały spełnione?
- Co należy rozumieć przez „skuteczną, proporcjonalną i odstraszającą” sankcję w rozumieniu art. 15 dyrektywy 2000/43/WE?
- Czy w świetle okoliczności postępowania przed sądem krajowym wymóg dotyczący charakteru sankcji wyrażony w art. 15 umożliwia sądowi krajowemu zwykłe stwierdzenie wystąpienia bezpośredniej dyskryminacji?

Czy też przepis ten wymaga, aby sąd krajowy wydał również nakaz zaniechania, tak jak przewiduje prawo krajowe? Ponadto, w jakim stopniu niezbędne jest, aby w świetle okoliczności postępowania przed sądem krajowym sąd krajowy zarządził tytułem skutecznej, proporcjonalnej i odstraszej sankcji podanie wydanego wyroku do wiadomości publicznej?

(¹) Dz.U. L 180, str. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 12 lutego 2007 r. — Kerstin Sundelind Lopez przeciwko Miguelowi Enrique Lopezowi Lizazo

(Sprawa C-68/07)

(2007/C 82/40)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kerstin Sundelind Lopez.

Strona pozwana: Miguel Enrique Lopez Lizazo.

Pytania prejudycjalne

Pozwany w sprawie rozwodowej ani nie zamieszkuje na stałe w państwie członkowskim, ani nie jest obywatelem państwa członkowskiego. Czy sprawa ta może zostać rozstrzygnięta przez sąd państwa członkowskiego, który nie ma właściwości zgodnie z art. 3 (¹) [drugiego rozporządzenia brukselskiego], mimo iż sąd w innym państwie członkowskim może być właściwy na podstawie jednej z zasad jurysdykcji wymienionych w art. 3?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r., Dz.U. L 338, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-69/07)

(2007/C 82/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: D. Recchia i J.-C. Laiguelot)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/35/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2003/35/WE upłynął w dniu 25 czerwca 2005 r.

(¹) Dz.U. L 156, str. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Asturias (Hiszpania) w dniu 9 lutego 2007 r. — José Manuel Blanco Pérez, María del Pilar Chao Gómez przeciwko Consejería de Salud y Servicios Sanitarios

(Sprawa C-72/07)

(2007/C 82/42)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Asturias (Hiszpania)